

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **Biohověží s. r. o.**, IČO 26345595
sídlem Hazlov 453
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Sigmundem
sídlem Jiráskova 614/11, Česká Lípa

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, zn. 361/530/14, 12910/ENV/14

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 4. 2014, zn. 361/530/14, 12910/ENV/14, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 11. 9. 2013, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1201545.029/13/ULL, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 12 228 Kč do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Sigmunda, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 9. 4. 2014, zn. 361/530/14, 12910/ENV/14, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního ze dne 11. 9. 2013, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1201545.029/13/ULL (dále též „rozhodnutí I. stupně“). Inspekce shledala rozhodnutím I. stupně žalobce vinného tím, že prostřednictvím sjednaných subjektů v období od 29. 9. 2011 do 15. 11. 2011 pokácel skupinu 508 ks dřevin rostoucích mimo les na pozemcích parc. č. 959, 961/1, 964, 965, 966/1, 1081, 1079/1, 1084, 934, 949, 942, 915, 988/1, 1079/2, 138, 988/2, 998 a 917/1 v katastrálním území Horní Paseky (dále též „dotčené pozemky či parcely“) bez povolení orgánu ochrany přírody ke kácení, čímž porušil § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). Žalobce tímto jednáním spáchal správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK, za což mu inspekce uložila pokutu 700 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Dále inspekce v rámci rozhodnutí I. stupně zastavila řízení vedené proti společnosti Dřevošrot, a. s., IČO 27602231, sídlem Žitavského 496, Praha 5, pro stejný skutek, neboť daný skutek nebyl společnosti prokázán a důvod řízení tak v této části odpadl.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že inspekce se u všech subjektů dostatečně zabývala otázkou, zda naplnily příslušnou skutkovou podstatu, a veškerými shromážděnými podklady. Inspekce se zabývala i otázkou kauzálního nexu, na kterou žalovaný poukazoval ve svém předchozím rozhodnutí. Žalobce byl prokazatelně odpovědný za předmětné deliktní jednání, v němž měl klíčovou a řídicí roli. Žalovaný shledal, že rozhodnutí I. stupně naplňovalo požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stežejními dokumenty přitom byly oznámení žalobce ze dne 12. 9. 2011 a oznámení žalobce ze dne 22. 9. 2011.
3. Ze spisu vyplynulo, že žalobce se nejprve sám snažil provést odtěžení dřevin z důvodu vyzkoušení rychlosti odstranění dřevin. Jeho účast na kácení dřevin bylo možné dovodit i z oznámení učiněných před kácením dřevin; kácení dřevin bylo orgánu ochrany přírody oznámeno z důvodu opatření krmiva pro skot. Žalobce vykácel dřeviny na uvedených parcelách prostřednictvím P. J., který se k těžbě doznal. Pokud žalobce uváděl, že dřevo bylo vytěženo z jiných pozemků, neuvedl v námitce žádné konkrétní pozemky, aby mohl žalovaný námitku přezkoumat. Nebylo pochybnosti o tom, že bylo bez povolení pokáceno několik set vzrostlých dřevin, a výše pokuty by byla adekvátní i v případě, pokud by byl počet dřevin nižší, neboť výše sankce není založena jen na aritmetickém výpočtu postižených dřevin.
4. Inspekce nepřistoupila k výsledku svědků navržených žalobcem, neboť svědecké výpovědi by potvrdily toliko datum uzavření smluvního svazku ve prospěch žalobce tak, aby byla vyloučena jeho deliktní odpovědnost. Provedení svědecké výpovědi by tedy nepřineslo žádné nové skutečnosti a obchodní provázanost svědků byla detailně popsána v rozhodnutí I. stupně. Žalovaný na základě doložených skutečností shledal, že některé podmačené Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

plochy byly vykáceny s následným záměrem jejich zemědělského využití. Správní úvaha o úmyslu získat finanční prostředky prodejem dřevní štěpky byla opodstatněna tím, že kácení mělo charakter maximální těžby bez ohledu na funkční a prostorové předpoklady následného hospodaření. Přitom poškození či zničení populací zvláště chráněných druhů v případě, že by byla provedena úprava předmětných ploch na trvalé travní porosty a realizovány související meliorace, by bylo nevyhnutelné. Žalobce měl z protiprávního jednání prospěch v důsledku vzniku nových produkčních ploch pro píce hospodářských zvířat. Ekonomický prospěch z prodeje dřevní štěpky nebyl prokázán, ale tato okolnost neměla vliv na delikttní odpovědnost žalobce.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobou podanou dne 16. 6. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvádí, že žalovaný si zajistil dokumenty, ze kterých dovozuje, že žalobce byl aktivním účastníkem a organizátorem kácení dřevin, a důsledně odmítá jakékoli další navrhované důkazy. Žalovaný poukazoval na problematické postavení Ing. S. J., který byl v rozhodné době ředitelem provozu žalobce a současně zmocněncem vlastníka dotčených pozemků Ing. I. K.. Žalobce navrhoval provést důkaz výsledkem Ing. I. K., Ing. S. J. a Ing. M. W. i doloženými originály dokumentů vztahujícími se ke kácení dřevin na dotčených pozemcích. Žalovaný však tyto důkazní návrhy odmítl s tím, že předjímal jejich obsah, což svědčí o flagrantním porušení povinností uložených správnímu orgánu v § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a práv účastníka řízení dle § 36 odst. 1 téhož zákona. Žalobce měl právo navrhopvat další důkazy, a teprve po jejich provedení je mohl žalovaný hodnotit a případně k nim nepřihlédnout. Žalobci tak byla odňata možnost bránit se způsobu hodnocení důkazů ze strany žalovaného.
6. Důvody pro provedení navrhovaných důkazů byly silnější i proto, že žalovaný hodnotil předložení listiny odlišně od inspekce. Inspekce považovala nejprve listiny za neplatné, později za účelově dodatečně dopracované, antedatované. Žalovaný pak uvedené smlouvy označil za nerozhodné. Jelikož již tyto dokumenty nehodnotil, a to včetně nově získaného dodatku smlouvy o dílo ze dne 20. 9. 2011, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj nezle zjistit, jakým způsobem a proč hodnotil žalovaný navržené a provedené důkazy.
7. Žalobce také považuje za nepravdivé odůvodnění žalovaného, který zamítl jeho námitku, že odcizené dřevo bylo vytěženo z jiných než rozhodnutím dotčených pozemků, protože žalobce neoznačil konkrétní pozemky. V objednávce vyčištění parcel od náletových rostlin ze dne 20. 9. 2011 je přitom uveden přesný soupis nedotčených pozemků. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné.
8. Žalobce konstatuje, že žalovaný odlišně od inspekce hodnotí předloženou metodiku odhadu obvodu kmene v rozhodné výšce. Zatímco inspekce k předložené metodice vůbec nepřihlédla, žalovaný tuto metodiku nezavrhuje, ale bez jakéhokoli upřesnění uvádí, že by se při použití žalobcem navrhované metodiky změnil počet pokácených dřevin o 50 bříz, 12 olší a 1 smrk. Jelikož toto tvrzení nemá oporu v žádném zjištěném důkazu, jde o nepřezkoumatelnou spekulaci.
9. Žalobce dále poukazuje na nezákonnost spočívající v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na údaje údajně uvedené Ing. J., které ale nebyly do protokolu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zaneseny, že žalobce uvažuje na vykázaných parcelách o provedení meliorace. Žalobce se táže, jak se daný údaj mohl žalovaný dozvědět, pokud ne z protokolu. Přitom žalobce v odvolání namítal, že o tvrzených úmyslech k vysoušení meliorací chybí jakékoli důkazy. Řízení je tak postiženo vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí. Otázka posouzení úmyslu žalobce měla vliv i na uložení přísné pokuty. I zde se znovu vynořuje nevhodnost odmítavého přístupu žalovaného k výsledku svědků.

10. Dále žalobce napadá to, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho argumentací ve výčtu přitěžujících okolností. Ve prospěch žalobce, že nebylo jakkoli prokázáno poškození populací zvláště chráněných druhů, svědčí odborné vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy chráněné krajinné oblasti Slavkovský les, ze dne 7. 12. 2011, zn. 02679/SL/2011/AOPK. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že toto odborné vyjádření nebylo jakkoli zhodnoceno. Subjektivní názor žalovaného, že případné zničení populací zvláště chráněných druhů by bylo nevyhnutelné, je proto nepřezkoumatelný.
11. Žalovaný se žádným způsobem nezabýval námitkou žalobce proti závěru inspekce, že úmyslem žalobce bylo získat značný finanční prospěch prodejem štěpky. Stejně tak se žalovaný nevyjádřil k odvolacím námitkám žalobce, že přitěžující okolnost nevratného zničení dřevin je ve své podstatě zákonným znakem deliktního jednání a že inspekce jednotlivé projevy tvrzených přitěžujících okolností v jejich výčtu opakovala, čímž navrhuje dojem o jejich četnosti. Jelikož se žalovaný těmito námitkami nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
12. Nakonec žalobce namítá, že žalovaný bez jakýchkoli pochybností neurčil osobu, která svým konkrétním jednáním porušila zákonem chráněný zájem. Pravomocně byl potrestán P. J., který provedl těžbu. Žalovaný měl vysvětlit, proč nepovažoval za dalšího viníka společnost Dřevošrot, a. s., která převzala smluvní závazek provést vyklučení dotčených pozemků včetně zajištění všech potřebných povolení, nebo vlastníka pozemku, který pověřil svého zmocněnce ke všem úkonům směřujícím k vyklučení dotčených pozemků včetně jejich vymezení, anebo Ing. S. J., který tyto činnosti jako zmocněnec fakticky prováděl včetně vymezení dotčených pozemků.
13. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, případně včetně rozhodnutí I. stupně. Eventuálně navrhuje, aby soud upustil od uložení sankce nebo ji přiměřeně snížil. Žalovaný podle jeho názoru vůbec nehodnotil, zda byly dány podmínky k uložení přísné pokuty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ke zhodnocení podmínek pro udělení vysoké sankce fakticky ani nedošlo nebo přes změnu v hodnocení přitěžujících okolností ze strany žalovaného se tato okolnost neprojevila ve výši pokuty. Žalobce připomíná, že byl oznámen úmysl vlastníka kompetentnímu pracovníku státní správy, kácením dřevin byla pouze slabě zasažena přírodní charakteristika a významné krajinné prvky a byly pouze slabě zasaženy estetické hodnoty a harmonické vztahy, zásahy se nepromítly rušivě v krajinném rázu a kácením dřevin nedošlo k nežádoucímu zásahu do vývoje zvláště chráněných druhů rostlin nebo živočichů.
14. Ve vyjádření ze dne 16. 7. 2014, č. j. 1417/530/14, 51344/ENV/14, žalovaný uvádí, že žalobce v žalobě opakuje své veškeré odvolací námitky, a proto žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí I. stupně. Žalovaný hodnotí žalobcovu žalobu jako účelovou snahu se vyhnout odpovědnosti způsobem, který zasahuje do podstaty demokratického právního státu. Všechny důkazy, které žalobce navrhuje, jsou snadno dezinterpretovatelné žalobcem a v rozporu s důkazy řádně provedenými v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správního řízení. Správní rozhodnutí mají oporu v předloženém spisu a důkazy na sebe logicky navazují.

15. Správní orgány mají za to, že odpovědným subjektem za vytčené protiprávní jednání je žalobce. Žalovaný poukazuje na nekonzistentnost tvrzení žalobce, což má zásadní význam při posuzování věrohodnosti jeho tvrzení. Žalovaný odkazuje na protokol o kontrole č. j. ČÍŽP/441/OOP/1116935.001/11/DSG. Uvádí, že při zadávání prací před jejich započatím byli přítomni pan P. J., Ing. S. J., M. S. a zástupci Lesy České republiky, s. p. Nikdo jiný na místě nebyl, a svědectví vlastníka pozemku tak nemůže mít vliv na dokazovanou skutečnost, že zadavatelem byl zástupce žalobce. Žalovaný také odkazuje na obsah sdělení žalobce ze dne 12. 9. 2011 a úřední záznam Policie České republiky o podání vysvětlení ze dne 1. 11. 2011, č. j. KRPK-9061-1/TČ-2011-190210. Nakonec poukazuje na listiny, které mu byly předloženy Ing. S. J. na základě výzvy učiněné inspekcí při kontrole dne 22. 11. 2011.
16. Inspekce se rovněž řádně vypořádala s námitkou, že odcizené dřevo bylo vytěženo na jiných pozemcích než na pozemcích dotčených rozhodnutím I. stupně. Inspekce vyčíslila, že by bylo nereálné, aby množství odcizeného dřeva bylo vytěženo na pozemcích uvedených v objednávce ze dne 20. 9. 2011. I kdyby se použila pro výpočet dřevin doložená metodika, počet dřevin by se změnil o množství uvedené žalovaným. Nicméně to nemění nic na skutečnosti, že stále se jedná řádově o stovky dřevin, které byly pokáceny bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody.
17. Žalovaný konstatuje, že přitěžující okolností bylo, že žalobce mohl těžebním zásahem ohrozit zvláště chráněné druhy. Nic na tom nemění, že k poškození těchto populací nedošlo. V případě jejich poškození by byl žalobce odpovědný za další správní delikt. Inspekce poukázala na to, že došlo k vytěžení dřevin i z takových ploch, které jsou nevhodné pro obhospodařování trvalého travního porostu. Cílem těžby tak bylo získat dřevní hmotu ze všech dostupných míst. Rovněž přitěžující okolností je fakt, že jednání žalobce je nevratné a vzniklou újmu je možné řešit realizací nápravného opatření. Nejedná se tak o zákonný znak deliktního jednání.
18. Úvahy ohledně stanovení výše pokuty jsou podle názoru žalovaného dodatečně popsány na str. 21 a 22 rozhodnutí I. stupně. Inspekce shledala odpovědným z protiprávního jednání dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK i P. J. jako zhotovitele kácení dřevin bez povolení. Judikatura však připouští i vyvození deliktní odpovědnosti zadavatele kácení, kterým byl žalobce, jenž měl v kácení dřevin klíčovou a řídicí roli – zadal rozsah prací a vyznačil v terénu dřeviny ke kácení. Otázkou likvidační výše pokuty se zabývala inspekce v rozhodnutí I. stupně a majetkové poměry žalobce byly v nezbytné míře zjištěny. I zpeněžení vykácené dřevní hmoty jistě přispělo k finanční situaci žalobce. Byť judikatura ukládá správním orgánům povinnost zkoumat co do likvidačních účinků výši uložené sankce, je legitimní úvaha o veřejném zájmu na zachování takové právnické osoby, jež způsobuje rozsáhlé ohrožení či poškození životního prostředí.
19. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl, případně nepřikročil k moderaci pokuty, neboť žalobce ani neuvedl věcné důvody pro takový postup soudu.
20. V replce ze dne 8. 8. 2014 žalobce uvádí, že žalovaný jakoby konstatuje objektivní skutečnosti a dovozuje, že jinou skutečnost nebylo možné prokázat. Přitom se dopouští zjevných nepravd, což žalobce dokládá srovnáním protokolů č. j. ČÍŽP/441/OOP/1116935.001/11/DSG a č. j. ČÍŽP/441/OOP/1116747.005/11/DSG na Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

výčtu osob přítomných při zadávání prací. Žalovaný se žádným způsobem nepokusil odstranit přítomné rozpory. Naopak si v rámci jedné z rozporných verzí vytvořil svou představu o skutečnosti a na základě ní odmítá vést další dokazování. Žalovaný neustále cituje pasáže z vyjádření Ing. J., přičemž odmítl provést důkazy prokazující jejich spornost či nepravdivost. Stejně příznačná je snaha žalovaného dovozovat z odpovědnosti žalobce za kácení na pozemku č. p. 359 v katastrálním území Horní Paseky odpovědnost za kácení na dotčených pozemcích. Žalovaný rovněž nedoložil výpočet počtu pokácených dřevin podle doložené metodiky. Nakonec z vyjádření žalovaného je zřejmé, že chce žalobce z neznámých důvodů fakticky zlikvidovat. Tato úvaha žalovaného je zcela mimo realitu a svědčí spíše o jakési osobní zášti. I kdyby bylo prokázáno, že se žalobce jakkoli podílel na vykácení dotčených dřevin, což popírá, nelze uzavřít, že šlo o tak zásadní porušení pravidel, pro které by mělo dojít k likvidaci žalobce uložením vysoké pokuty.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Usnesením ze dne 8. 7. 2014, č. j. 5A 97/2014-33, přiznal soud na návrh žalobce odkladný účinek žaloby.
23. Soud rozhodl dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť napadené rozhodnutí je zčásti nepřezkoumatelné a zčásti nemá skutkový stav, z něž správní orgány vycházely, oporu ve spise. Jak soud dále osvětlí, řada podkladů, z nichž inspekce vycházela, je totiž ve vztahu ke správnímu řízení procesně nepoužitelná, a žalovaný se opomněl vypořádat některými relevantními námitkami žalobce.
24. Žaloba je důvodná.
25. Ze správního spisu zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:
 - Protokolem o kontrolním zjištění ze dne 21. 10. 2011 zaznamenala inspekce kontrolu uvedeného dne v 11:15 v katastrálním území Horní Paseky ve věci dodržování ZOPK při kácení dřevin. Inspekce zjistila na parcelách 959, 961/1, 964, 965, 1081, 966/1 a 1079/2 kácení dřevin. Přítomen byl P. J., který inspekci sdělil, že na daných parcelách prováděl kácení dřevin, jež si objednal žalobce prostřednictvím pana J. Protokol obsahuje dále detaily této akce, jak je popsal P. J. inspekci.
 - Ve spisu je založen úřední záznam Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Obvodního oddělení Aš, ze dne 1. 11. 2011, č. j. KRPK-9061-1/TČ-2011-190210, kterým policejní orgán zaznamenal podané vysvětlení Ing. S. J. ve věci krádeže dřeva. Pan J. uvedl, že je ředitelem žalobce, který vlastní pozemky v Horních Pasekách. Dále uvedl, že žalobce v současné době prováděl rekultivaci na pozemcích Horní Paseky – Bad Brambach. Žalobce vytěžil v době od 10. 10. 2011 do současné doby cca 250 kubíků dřeva. Předmětem podaného vysvětlení bylo nahlášení odcizení 35 kubíků dřeva v ceně 24 500 Kč a specifikování možné podezřelé osoby.
 - Protokolem o kontrolním zjištění ze dne 15. 11. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/SR01/1116935.001/11/DSG, inspekce zachytila průběh

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kontroly P. J. se zaměřením na kácení dřevin. P. J. inspekci mimo jiné sdělil, že rozsah kácení provedl na základě dohody se společností Strapek, která vykonává sjednané práce. Uvedená společnost vykonávala práce pro společnost Dřevošrot, a. s., která práce vykonávala pro žalobce. Inspekce zároveň zahájila s kontrolovaným subjektem správní řízení dle § 66 ZOPK.

- Dílčí protokol o kontrolním zjištění ze dne 22. 11. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/1116747.002/11/DSG, dokumentuje kontrolu žalobce uvedeného dne od 10:15 do 16:20 v Hazlově, katastrální území Horní Paseky. Za žalobce byl přítomen Ing. S. J.. Předmětem kontroly bylo rozsáhlé kácení dřevin rostoucích mimo les. V rámci kontroly Ing. J. předložil inspekci níže uvedená podání vztahující se ke kácení a sdělil inspekci podrobnosti ke kácení, které měl žalobce započít od 3. 9. 2011. Po kontrole v místě sídla žalobce provedla inspekce kontrolu na místě kácení s tím, že prozatím zaevidovala 121 pokácených dřevin. Přílohou tohoto protokolu jsou dvě oznámení ze dne 12. 9. 2011 a ze dne 22. 9. 2011, která inspekci předložil v rámci kontroly Ing. S. J.. V oznámení ze dne 12. 9. 2011 informoval Ing. J. jako ředitel žalobce Městský úřad Aš, odbor životního prostředí, že žalobce bude provádět rekonstrukci porostů v katastru Horní Paseky, neboť žalobce musel dokupovat seno na krmení dobytka a uvedené plochy měly nedostatek krmiva částečně vyřešit. Součástí oznámení byly i mapové podklady dotčených pozemků a podle razítka podatelny bylo dané podání doručeno městskému úřadu dne 13. 9. 2011. V oznámení ze dne 22. 9. 2011 oznámil Ing. J. jako ředitel žalobce Městskému úřadu Aš, odboru životního prostředí, že žalobce dne 26. 9. 2011 začal s rekonstrukcí trvalých travních porostů v katastru Horní Paseky.
- Protokolem o kontrolním zjištění ze dne 6. 12. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/1116747.005/11/DSG, shrnuje kontrolní závěry z kontrol dne 22., 23. a 25. 11. 2011, které zachycovaly dílčí protokoly o kontrolním zjištění ze dne 22. 11. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/1116747.002/11/DSG, ze dne 23. 11. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/1116747.003/11/DSG, a ze dne 25. 11. 2011, č. j. ČIŽP/441/OOP/1116747.004/11/DSG. Zároveň protokol dokumentuje kontrolu žalobce dne 6. 12. 2011. Inspekce v protokolu zejména konstatovala pokácení celkem 921 dřevin na dotčených parcelách. Inspekce také shledala porušení § 8 odst. 1 ZOPK.
- V odborném posouzení ze dne 7. 12. 2011, zn. 02679/SL/2011/AOPK, se Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky, Správa chráněné krajinné oblasti Slavkovský les a Krajské středisko Karlovy Vary, vyjadřovala k vlivu rozsáhlého kácení na dotčených parcelách na zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů. Agentura sdělila, že v dotčené oblasti byl podle databáze evidován výskyt zvláště chráněných druhů: klikva bahenní, vachta trojlístá, prha arnika, prstnatec májový, vrba plazivá a chřástal polní. Dále konstatovala, že dosavadní rozsah kácení nezasáhl do biotopu zmíněných zvláště chráněných druhů, protože dosud nedošlo ke škodlivému zásahu do jejich vývoje nebo biotopu. Agentura rovněž sdělila, že zmíněné druhy jsou vázány na luční biotopy, protože je zábrana úplnému zarůstání dřevinami žádoucí. K nežádoucím zásahům by mohlo dojít narušením půdního povrchu, ovlivněním vodního režimu lokality nebo realizací zásahů v době hnízdění chřástala polního. Režim obhospodařování má významný vliv na složení lučních a nelesních společenstev. Ve vztahu k možným škodlivým dopadům agentura dodala, že pro chřástala polního je obnova trvalého porostu žádoucí, pokud ke kácení nedochází během hnízdního období. Všechny zmíněné rostlinné druhy jsou pak vázány na luční společenstva, a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

proto šetrným odstraněním náletů nemohlo dojít ke škodlivému zásahu. Nakonec agentura konstatovala, že pro získání více informací o zvláště chráněných druzích by bylo vhodné při rozsáhlých plánovaných změnách provést podrobnější výzkum.

- Oznámením ze dne 31. 1. 2012, zn. ČIŽP/441/SR01/1201545.001/12/DSG, zahájila inspekce správní řízení proti společnosti Dřevošrot, a. s., žalobci a P. J. pro správní delikty dle § 88 odst. 1 písm. c) a § 88 odst. 2 písm. a) ZOPK, kterých se měli dopustit tím, že v souvislosti se svou podnikatelskou činností v období od září 2011 do konce roku 2011 pokáceli dřeviny rostoucí mimo les v katastrálním území Horní Paseky na pozemcích parc. č. 959, 961/1, 964, 965, 966/1, 1081, 1079/1, 1084, 934, 949, 942, 915, 988/1, 1079/2, 138, 988/2, 998 a 917/1. Žalobce označila inspekce jako zadavatele prací a společnost Dřevošrot, a. s. jako dodavatele prací prostřednictvím P. J. a M. S.. Přitom mělo dojít k porušení § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 ZOPK.
- Protokolem ze dne 28. 2. 2012, č. j. ČIŽP/441/SR01/1201545.005/12/DSG, zachytila inspekce průběh ústního jednání uvedeného dne, které spočívalo především v tom, že inspekce přestřela společnosti Dřevošrot, a. s. a žalobci dosavadní skutková zjištění a dále kladla účastníkům řízení dotazy za účelem objasnění účasti jednotlivých subjektů na předmětném kácení dřevin.
- Úkonem ze dne 31. 1. 2012, zn. ČIŽP/441/SR01/1201545.010/12/DSG, informovala inspekce účastníky řízení o změně právního hodnocení skutku a stanovila jim usnesením lhůtu k případné realizaci oprávnění dle § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu oznámení je zřejmé, že inspekce považovala dosud shromážděné podklady za dostatečné pro vydání rozhodnutí.
- Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2012, č. j. ČIŽP/441/OOP/SR01/1201545.014/DSG (dále jen „původní rozhodnutí I. stupně“), inspekce ve věci poprvé rozhodla tak, že shledala společnost Dřevošrot, a. s., žalobce i P. J. vinnými, pročez jim uložila pokutu.
- Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání ze dne 3. 9. 2012, které doplnil dne 14. 9. 2012.
- Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013, zn. 1967/530/12, 98363/ENV/12, zrušil I. a II. výrok původního rozhodnutí I. stupně a věc vrátil inspekci k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla především skutečnost, že ze spisové dokumentace nevyplývala příčinná souvislost mezi konáním subjektu a naplněním skutkové podstaty, a to zejména u společnosti Dřevošrot, a. s.
- Usnesením ze dne 22. 3. 2013, č. j. ČIŽP/441/OOP/SR01/1201545.026/13/ULL, stanovila inspekce účastníkům řízení lhůtu k případné realizaci oprávnění dle § 36 odst. 3 správního řádu.
- Následně inspekce rozhodla rozhodnutím I. stupně.
- Žalobce je napadl odvoláním ze dne 17. 10. 2013. Součástí tohoto odvolání byla i smlouva o dílo č. 230911 datovaná ke dni 23. 9. 2011 a uzavřená mezi objednatelem Dřevošrot, a. s., a zhotovitelem M. S. na těžbu dřevní hmoty a vyvážení hroubí a nehroubí.
- Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, aniž by v odvolacím řízení činil jakékoli další úkony či doplňoval dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

26. Soud shledal, že žalobce na mnoha místech žaloby poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně pro nedostatek důvodů. Jelikož tato vada by vylučovala věcný přezkum, soud se zejména u každého žalobního bodu, kde to žalobce uvedl, zabýval otázkou, zda správní rozhodnutí nejsou ve vztahu k danému bodu nepřezkoumatelná. Přitom vycházel ze zásady jednotnosti správního řízení, tedy že je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný v napadeném rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47; www.nssoud.cz). Podstatné bylo, aby správní orgány alespoň dohromady a implicitně vypořádaly námitky žalobce. Zároveň soud vycházel z principu, že byť je určité správní rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným, soud se může věcně vypořádat otázkami, které může oddělit a posoudit nehledě na tuto nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

1. Opomenutí svědků

27. Žalobce namítá, že v průběhu řízení navrhoval provedení důkazů svědeckými výpověďmi i originály dokumentů vztahujícími se k předmětnému kácení. Žalovaný však tyto důkazní návrhy odmítl s tím, že by svědecké výpovědi směřovaly k vyloučení deliktů odpovědnosti žalobce a že by nepřinesly žádné nové skutečnosti ve vztahu k řízení. Podle žalobce tak správní orgány porušily § 36 odst. 1 a § 50 odst. 3 správního řádu.
28. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
29. Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
30. Soud předem uvádí, že postup inspekce při kontrole žalobce upravoval zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Ačkoli výsledky kontroly mohou být jedním z podkladů rozhodnutí, nemohou nahradit dokazování v rámci správního řízení a správní orgán musí zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45). Pokud by správní orgán vycházel pouze ze závěrů kontroly, aniž by se vypořádal s důkazními návrhy účastníka řízení, které mají interpretovat nebo vyvrátit kontrolní zjištění, bylo by jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).
31. Komentářová literatura k povaze protokolu vydaného na základě zákon č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, výslovně uvádí, že „[p]rotokol o kontrole by se také neměl pokládat „standardní“ veřejnou listinu, alespoň tedy ne veřejnou listinu s důsledky podle § 53 odst. 3 správního řádu, tzn. že by, není-li dokázán opak, potvrzoval pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno, neboť tím by se důkazní břemeno (v rozporu s § 50 odst. 3 větou druhou správního řádu a v případě řízení o správních deliktech i v rozporu se zásadou presumpce nevinny) přesouvalo ze správního orgánu na účastníka řízení. V případě správního řízení navazujícího na kontrolu není podkladem pro vydání rozhodnutí v tomto navazujícím řízení protokol jako veřejné listina podle § 53 odst. 3 správního řádu, ale skutečnosti zjištěné při kontrole, a to skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správního řádu)“ (Vedral, J. Kontrolní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2015. s. 138). Ačkoli kontrolní řád obsahuje dílčí odlišnosti oproti zákonu o státní kontrole, povaha kontrolní činnosti a jejích výstupů zůstala do značné míry nezměněna. Proto je citované pojednání platné i pro zákon o státní kontrole. Soud tak shrnuje, že kontrolní protokol slouží k zaznamenání relevantních skutkových dějů, které zjistil správní orgán při vlastním výkonu kontroly. Tato skutková zjištění jsou v možném navazujícím správním řízení dle § 50 odst. 1 správního řádu skutečnostmi, které jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti.

32. Z rozhodnutí I. stupně vyplývá, že inspekce při posuzování věci vycházela především ze sdělení P. J. a Ing. S. J., jak je zachytila v rámci realizovaných kontrol do kontrolních protokolů (str. 3 rozhodnutí I. stupně). Informace, které uvedené osoby inspekci v rámci kontroly poskytly, byly přitom nosnými argumenty pro dovození deliktní odpovědnosti žalobce (str. 6 rozhodnutí I. stupně) a inspekce na ně na řadě míst odkazovala (např. str. 7, 9, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 19 rozhodnutí I. stupně). Inspekce rovněž vycházela z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 1. 12. 2011, kterým policejní orgán zaznamenal oznámení Ing. S. J. o krádeži dřeva (str. 10 rozhodnutí I. stupně). Vedle těchto podkladů nakonec inspekce vycházela již jen ze dvou listinných podkladů – oznámení žalobce ze dne 12. 9. 2011 a ze dne 22. 9. 2011, které předložil inspekci Ing. S. J. při kontrole a jimiž měl být informován Městský úřad Aš o záměru rekonstruovat trvalé travní porosty (str. 10 rozhodnutí I. stupně). Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný považoval za stěžejní podklady uvedená oznámení žalobce Městskému úřadu Aš ze dne 12. 9. 2011 a ze dne 22. 9. 2011, ale odkázal i na kontrolní protokoly a úřední záznam o podaném vysvětlení (str. 3 napadeného rozhodnutí). Svědecké výpovědi nepovažoval žalovaný stejně jako inspekce za nutné provést, neboť podle jeho názoru nemohly do řízení přinést žádné nové skutečnosti (str. 4 napadeného rozhodnutí).
33. Soud na základě výše uvedeného shledal, že inspekce v rámci správního řízení porušila zákonná pravidla upravující dokazování, čímž zásadním způsobem porušila žalobcovo právo na obhajobu. Žalovaný přitom tato pochybení žádným způsobem nekorigoval. Zásadní pochybení správních orgánů spočívá v tom, že vycházely ze skutečností, které jim sdělili P. J. a Ing. S. J. v rámci kontroly a mimo procesní rámec správního řízení, aniž by následně došlo k řádnému provedení svědeckých výpovědí („zprocesnění důkazů“), kterého by se žalobce mohl účastnit.
34. Soud uvádí, že je nutné rozlišovat mezi skutečnostmi známými správnímu orgánu z úřední činnosti na jedné straně a důkazy na straně druhé. První kategorie zahrnuje podle svého názvu poznatky, které získává správní orgán při své činnosti. Mimo již zmíněná zjištění učiněná v rámci kontrol realizovaných správním orgánem patří do první kategorie například i znalost vlastní rozhodovací praxe, úřední činnosti nebo znalost určitých osob a věcí v rámci opakujících se řízení. Přitom je vždy nutné uvést ověřitelný zdroj těchto skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS). Uvedená kategorie však nezahrnuje svědecké výpovědi, které jsou důkazním prostředkem (§ 55 správního řádu) a jež se zásadně provádějí v rámci správního řízení.
35. V posuzované věci inspekce obešla ustanovení týkající se dokazování, neboť považovala sdělení P. J. a Ing. S. J. učiněná v rámci kontroly za dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. Soud však konstatuje, že tato sdělení poskytnutá před zahájením správního řízení je možné materiálně hodnotit nanejvýše jako podaná vysvětlení (§ 137 odst. 1 správního řádu). Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řádu), která měla inspekce vést k tomu, aby ve správním řízení oba svědky vyslechla, neboť podaná vysvětlení nejsou důkazním prostředkem (§ 137 odst. 4 téhož zákona).

36. Ačkoli se na první pohled může jevit nepodstatné, zda určitá osoba vypoví určité skutečnosti při kontrole bez procesního postavení, nebo v rámci správního řízení jako svědek, rozdíl je kruciólní. V procesním postavení svědka je osoba předně povinna vypovídat pravdu a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu), a to pod hrozbou sankce (§ 2 odst. 2 písm. e) a 3 písm. e) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích; dříve § 21 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. Dále je správní orgán povinen poskytnout svědkovi poučení o jeho právech a povinnostech (§ 55 odst. 5 správního řádu) a respektovat zákonné případy, kdy výslech není možný. Nakonec o výsledku svědka musí být informován účastník řízení, kterému musí být umožněno se výsledku aktivně účastnit (§ 51 odst. 2 správního řádu), tedy zejména mít možnost dbát na zákonnost průběhu úkonu a pokládat svědkovi otázky. Uvedený výčet je pouze demonstrativní, ale je dostačující k tomu, aby ilustroval rozdíl v procesním postavení svědka od osoby jednající se správním orgánem v rámci kontroly. Zvláště v případě správních řízení týkajících se správního trestání, kdy platí v zásadě stejný standard ochrany práv obviněného jako v trestním řízení, bylo nutné jednotlivé svědky řádně vyslechnout a umožnit žalobci se těchto úkonu aktivně účastnit [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod].
37. V kontextu těchto úvah neobstojí argumentace správních orgánů, že výsledky svědků nemohly přinést nic nového a nanejvýše by byly ve prospěch žalobce (str. 4 napadeného rozhodnutí). Nelze totiž předem (*apriorně*) hodnotit svědeckou výpověď jako bezcennou pouze s odůvodněním, že by mohla zpochybnit jiné důkazy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS). Pokud se správní orgány zaměřily pouze na provádění usvědčujících důkazů, aniž by umožnily žalobci provést důkazy ospravedlňující, závažným způsobem porušily žalobcovo právo na spravedlivý proces a vedle toho zejména i § 3, § 4 odst. 4, § 50 odst. 3, § 51 odst. 2 a § 55 správního řádu. Výpovědi P. J. a Ing. S. J. zachycené v kontrolních protokolech z toho důvodu mohly posloužit nanejvýš jako indicie, jakým směrem se má ve správním řízení ubírat dokazování, nikoli však jako usvědčující důkazy.
38. Co se týče úředního záznamu ze dne 1. 12. 2011 o podaném vysvětlení před policejním orgánem platí po zohlednění jeho specifík (*mutatis mutandis*) obdobně výše uvedené závěry. Namísto toho, aby inspekce Ing. S. J. řádně vyslechla, vycházela z úředního záznamu, který není ve správním (§ 137 odst. 4 správního řádu) ani v trestním řízení plnohodnotným důkazním prostředkem (srov. § 158 odst. 6 zákona a § 211 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). Účelem úředního záznamu o podaném vysvětlení je pouze poskytnutí informace vyšetřujícímu orgánu, zda a o čem by mohla určitá osoba vypovídat, aby mohl dále zvážit provedení důkazu jejím výsledkem. Navíc soud připomíná, že dokazování v České republice je neodmyslitelně spojeno se zásadami přímosti, bezprostřednosti a ústnosti. Správní orgány tyto zásady nerespektovaly, pokud upřednostnily čtení úředního záznamu vyhotoveného v jiné věci (krádež dřeva) před svědeckou výpovědí. (Srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 180/2016-34, 3488/2016 Sb. NSS: *Úřední záznamy o podaném vysvětlení z ukončeného trestního řízení dle § 158 odst. 6 trestního řádu nemohou nahradit výslech účastníka řízení a svědků o skutečnostech rozhodných pro zjištění skutkového stavu věci, popřípadě provedení jiných důkazů způsobem upraveným správním řádem.*)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

39. Námitka je důvodná.

2. Hodnocení listinných důkazů

40. Žalobce brojí proti tomu, že oba správní orgány hodnotily odlišně listinné důkazy. Inspekce je považovala za neplatné a později za antedatované. Žalovaný je pak označil za pro věc nerozhodné. Jelikož se předkládanými dokumenty nezabýval, je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné.
41. Inspekce hodnotila smlouvu o dílo ze dne 20. 9. 2011 mezi Ing. I. K. a společností Dřevošrot, a. s. za následně dopracovanou, neboť se o ní Ing. S. J. při kontrole nezmínil ani ji nepředložil. Stejný závěr učinila i ohledně plné moci ze dne 20. 7. 2011. Bezúplatnost této smlouvy hodnotila inspekci jako skutečnost podtrhující její jednostrannost a účelovost (str. 14, 16 rozhodnutí I. stupně). Pokud žalobce namítal, že uvedená smlouva o dílo zpochybňuje závěry inspekce ohledně jeho deliktů odpovědnosti, žalovaný k tomu uvedl, že účastenství žalobce na kácení dřevin není ze strany inspekce podloženo žádným soukromoprávním ujednáním, ale na základě faktického a fyzického jednání žalobce (str. 3 napadeného rozhodnutí).
42. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný danou odvolací námitkou žalobce zabýval, když zdůvodnil, proč doložená smlouva o dílo nebyla pro posouzení daného případu relevantní. Napadené rozhodnutí není v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť obsahuje hodnocení uvedené smlouvy a plné moci.
43. Soud však shledal, že v kontextu výše popsaného pochybení při zajišťování podkladů (dokazování), správní orgány hodnotily danou smlouvu nesprávně, neboť neunesly důkazní břemeno ve vztahu ke správněprávní odpovědnosti žalobce natolik, aby se jí mohl žalovaný jako nadbytečným důkazem nezabývat. Soud konstatuje, že správní orgány vystavěly své závěry ohledně správněprávní odpovědnosti žalobce především na těchto podkladech: (i) závěrech z kontrolních protokolů, (ii) oznámeních žalobce ze dne 12. 9. 2011 a ze dne 22. 9. 2011, (iii) podaném vysvětlení Ing. S. J. na policii (str. 10 rozhodnutí I. stupně, str. 3 napadeného rozhodnutí). Informace v kontrolních protokolech, které zaznamenávají výpovědi fyzických osob, jsou však nepoužitelné a stejně tak je nepoužitelné i podané vysvětlení zaznamenané policejním orgánem. Zůstávají tak jen samotná oznámení žalobce ze dne 12. 9. 2011 a ze dne 22. 9. 2011, která však dokládají pouze to, že žalobce oznámil Městskému úřadu Aš svůj záměr provést „rekonstrukci travních porostů“. Z těchto oznámení však nevyplývá, co měla znamenat „rekonstrukce travních porostů“, zda ji žalobce opravdu provedl a v jakém rozsahu. Byť se může jednat o usvědčující důkaz, jedná se ve vztahu k prošetřovanému skutku pouze o důkaz nepřímý, který by mohl být rozhodný jen ve spojitosti s dalšími důkazy. Další procesně použitelné důkazy však správní spis postrádá. Žalovaný se neodůvodněně odmítl zabývat listinnými důkazy, které předložil žalobce, pokud správní orgány neměly svou verzi skutkového děje prokázanou natolik, aby o ní nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jelikož skutkové závěry správních orgánů nemají dostatečnou oporu ve spisu, soud shledal ve věci vadu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
44. Námitka je důvodná.

3. Námitka týkající se otázky, kde bylo vytěženo dřevo, které bylo později ukradeno

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

45. Žalobce uvádí, že není pravdivý závěr žalovaného, že odcizené dřevo bylo vytěženo z jiných než rozhodnutím dotčených pozemků, neboť v objednávce ze dne 20. 9. 2011 je přesný soupis těžených a napadeným rozhodnutím nedotčených pozemků. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
46. Žalovaný se danou námitkou nezabýval z důvodu, že žalobce neuvedl konkrétní pozemky, z kterých mělo být ukradené dřevo vytěženo (str. 4 napadeného rozhodnutí).
47. Soud z odvolání žalobce ze dne 17. 10. 2013 shledal, že žalobce se danou argumentací snažil vysvětlit, že jeho správněprávní odpovědnost nemůže být dovozena na základě úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 1. 11. 2011 (str. 3 odvolání žalobce ze dne 17. 10. 2013). Z uvedeného je patrné, že předmětem tohoto žalobního bodu není otázka, odkud pocházelo dřevo, které bylo ukradeno, nýbrž otázka, zda je úřední záznam o podaném vysvětlení způsobitým podkladem k prokázání správněprávní odpovědnosti. Soud již výše podrobně osvětlil, proč tento úřední záznam byl v řízení neúčinným podkladem. V kontextu tohoto vývodu soud považuje v této procesní fázi za nepodstatné, aby se zabýval otázkou, kde bylo vytěženo dřevo, jehož krádež oznámil Ing. S. J. dne 1. 11. 2011 policii.
48. Námitka je důvodná.

4. Využití metodiky měření obvodu kmene stromů

49. Žalobce konstatuje, že žalovaný neodůvodnil svůj závěr, že by se při použití žalobcem navrhované metodiky odhadu obvodu kmene v rozhodné výšce změnil počet pokácených dřevin o 50 bříz, 12 olší a 1 smrk.
50. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že bezpochyby bylo vykáceno několik set vzrostlých dřevin a že výše pokuty je zcela adekvátní i v případě, pokud by za použití předložené metodiky došlo ke snížení počtu dřevin. Pak konstatuje, že výpočet dřevin by se snížil o 50 ks bříz, 12 ks olší a 1 ks smrku (str. 4 napadeného rozhodnutí).
51. Soud předem uvádí, že množství pokácených dřevin není znakem skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK. Proto se ve smyslu § 88 odst. 3 ZOPK, ve znění účinném do 30. 6. 2017, jednalo pouze o kritérium určující závažnost protiprávního jednání, které mělo vliv na určení výše pokuty. Soud dále kvituje námitku žalobce, že žalovaný nijak neodůvodnil, jak dospěl k předestřenému snížení počtu dřevin. Soud si je na jednu stranu vědom toho, že pokud došlo k protiprávnímu pokácení několika set dřevin, není podstatné, účelné ani reálné identifikovat pro účely hodnocení škodlivosti protiprávního jednání jejich zcela přesný počet na kusy. Na druhou stranu však inspekce dospěla k závěru, že vykáceno bylo 508 ks dřevin, z čehož činí zmíněných 63 ks dřevin, o které by byl počet pokácených dřevin podle názoru žalovaného při použití jiné metodiky snížen, téměř 13 %.
52. Možná odchylka v počtu pokácených dřevin přesahující 10 % je podle názoru soudu již takového charakteru, že má určitý vliv na posouzení závažnosti protiprávnosti jednání i na výši uložené pokuty. Soud připomíná, že pokud by existovaly pochybnosti ohledně rozsahu protiprávního jednání, byly správní orgány povinny vycházet ze skutečností pro žalobce příznivějších (*in dubio pro reo*). Žalovaný pochybil, pokud podrobněji neodůvodnil svůj postup, jak aplikoval žalobcem doloženou metodiku. Pokud by byl počet pokácených dřevin při užití jiné metodiky skutečně nižší a tato metodika by byla rovněž vědecky verifikovaná, žalovaný pochybil také v tom, že v kontextu nových skutečností (nižšího Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozsahu pokácených dřevin) nepřezkoumal míru závažnosti protiprávního jednání a výši uložené pokuty. K tomu soud připomíná, že počet pokácených dřevin byl pojat do skutkové věty ve výrokové části rozhodnutí I. stupně. Pokud by žalovaný dospěl k jinému počtu pokácených dřevin, nebylo by možno napadeným rozhodnutím potvrdit rozhodnutí I. stupně.

53. Námitka je důvodná.

5. Skutkové závěry žalovaného, které učinil bez opory ve spise

54. Žalobce poukazuje dále na to, že žalovaný vycházel z údajného sdělení Ing. J., že žalobce po vykácení ploch uvažoval o jejich dalším zemědělském využití, které ale nebylo zaneseno do protokolu z kontroly. Žalobce namítá, že o této skutečnosti chybí jakékoli důkazy.

55. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že informaci o tom, že žalobce uvažuje po vykácení ploch o jejich dalším zemědělském využití, uvedl Ing. S. J. při pochůzce v terénu v době kontroly žalobce, ale tento údaj bohužel nebyl do protokolu z kontroly zanesen (str. 4 napadeného rozhodnutí).

56. Soud se plně ztotožňuje s námitkou žalobce, že o daném tvrzení nejsou ve spise žádné podklady. Nejenže žalovaný vycházel z procesně nepoužitelné výpovědi, pokud vycházel pouze ze sdělení Ing. S. J. podaného v rámci kontroly, nadto však vycházel i ze sdělení, která nejsou ani součástí spisu. Soud konstatuje, že takový přístup odporuje § 50 odst. 1 a § 68 odst. 3 i § 3 správního řádu a jedná se o zjevnou vadu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

57. Námitka je důvodná.

6. Možnost dotčení zvláště chráněných druhů

58. Žalobce také namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací ve výčtu přítěžujících okolností. Odborné vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky – správa chráněné krajinné oblasti Slavkovský les ze dne 7. 12. 2011, zn. 02679/SL/2011/AOPK, svědčí žalobci, že nebylo jakkoli prokázáno poškození populací zvláště chráněných druhů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto vyjádření nijak nepřihlédl. Závěr žalovaného, že zničení populací chráněných druhů je nevyhnutelné, je nepřezkoumatelný.

59. Žalobce v odvolání namítal, že úvahy o možném poškození populace zvláště chráněných druhů nejsou jakkoli podloženy (str. 4 odvolání ze dne 17. 10. 2013). Žalovaný dospěl k závěru, že by došlo k nevyhnutelnému poškození zvláště chráněných druhů, pokud by byla provedena úprava předmětných ploch na trvalé travní porosty a realizovány související meliorace (str. 4 napadeného rozhodnutí).

60. Soud zjistil z odborného posouzení ze dne 7. 12. 2011, zn. 02679/SL/2011/AOPK, že samotné kácení dřeviny agentura nehodnotila jako nebezpečné pro přítomné zvláště chráněné druhy, naopak mohlo být v určitých případech přínosné, neboť většina zvláště chráněných druhů v místě zaznamenaných preferuje biotop travin. Ohrožení by způsobovalo až necitelné kácení, použití těžké techniky, změna vodního režimu lokality či kácení v době hnízdění chrástala polního.

61. Soud konstatuje, že žalovaný se minimálně implicitně zabýval otázkou dotčení zvláště chráněných druhů coby přítěžující okolnosti, pročez jeho rozhodnutí není v tomto směru přezkoumatelné. Vycházel totiž z teze, že žalobce chtěl proměnit dotčené pozemky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v zemědělskou půdu, což by dle jeho názoru nesporně k zásahu do biotopu jmenovaných zvláště chráněných druhů vedlo. Závěry žalovaného ohledně záměru žalobce provést v místě melioraci však nemají oporu v žádném z podkladů správního spisu. Sdělení Ing. S. J. v průběhu kontroly mělo být indicií pro realizaci jeho výslechu. Správním orgánům se nepodařilo dle § 3 správního řádu prokázat, že cílem žalobce bylo kácením dřevin proměnit dotčené plochy v zemědělskou půdu. Pokud samotné kácení dřevin mohlo být podle odborného vyjádření agentury ve vztahu ke zvláště chráněným druhům neutrální, bylo potřeba pro posouzení závažnosti protiprávního jednání (§ 88 odst. 3 ZOPK, ve znění účinném do 30. 6. 2017) obstatat dostatečné podklady, což se nestalo. Správní orgány pochybily, pokud hodnotily dostatečně neprokázanou skutečnost jako přítěžující okolnost. Přitom soud nemůže přehlédnout ani to, že zde správní orgány jako přítěžující hodnotily důsledky až případných činností následných, nikoli vlastního pokácení (zničení) dřevin bez povolení, které by nadto, byly-li by dostatečně prokázány, zakládaly naplnění skutkové podstaty samostatného správního deliktu [nedovolené zásahy do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin § 88 odst. 1 písm. d) ZOPK].

62. Námitka je důvodná.

7. Opomenutí některých odvolacích námitek

63. Žalobce dodává, že se žalovaný nevyjádřil k námitkám žalobce proti přítěžující okolnosti, že měl usilovat o značný finanční prospěch prodejem štěpky, i proti přítěžujícím okolnostem, že nevratné zničení dřevin je zákonným znakem deliktu i že inspekce opakuje jednotlivé přítěžující okolnosti, aby vyvolala dojem jejich četnosti. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce nepřezkoumatelné.

64. Soud shledal, že žalovaný se otázkou finančního prospěchu zabýval a mimo jiné ze způsobu vykácení dotčených parcel (maximalizace těžby) dovodil snahu o vytěžení co největšího množství dřevin (str. 4 napadeného rozhodnutí). V této části soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným jinou otázkou je věcná správnost těchto úvah žalovaného, tu však žalobce učinil předmětem jiných žalobních bodů). Ani námitka týkající se opakování výčtu přítěžujících okolností není důvodná. Námitka je zcela vágní a není zřejmé, jaké duplicity má žalobce na mysli. Žalobce má však pravdu v tom, že inspekce pochybila, pokud za přítěžující okolnost považovala *nevratné zničení dřevin*, ačkoli skutková podstata § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK spočívá v tom, že subjekt *poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les*. Pojem *zničení* je nutné chápat jako nevratný zásah, který již není možné zhojit „oživením“ zničené rostliny. Případná náhradní výsadba je tak již jen náhradou za nevratně zničenou rostlinu. V případě žalobce tedy byla při posuzování závažnosti protiprávního jednání porušena inspekci zásada, že znak skutkové podstaty správního deliktu nemůže být zároveň hodnocen jako přítěžující okolnost (*zákaz dvojího přičítání*), což se nepřipustně projevilo i na výši uložené pokuty. Žalovaný se tímto pochybením k námitce žalobce vůbec nezabýval, čímž v tomto ohledu zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

65. Námitka je tedy dílem nedůvodná, dílem důvodná.

8. Námitka týkající se nedostatečného prokázání toho, kdo byl kácením dřevin vinen

66. Nakonec žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s povinností určit bez jakýchkoli pochybností osobu, která svým jednáním porušila zákonem chráněný zájem. Pravomocně Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byl již potrestán P. J., který provedl těžbu. Pokud žalovaný hledal dalšího viníka, musel vysvětlit, proč jím nebyla společnost Dřevošrot, a. s. nebo Ing. S. J.. Tomu se však žalovaný vyhnul tím, že odmítl provádět svědecké i listinné důkazy.

67. Soud danou námitku hodnotí jako pomyslné završení výše uvedených vad řízení. Soud přisvědčuje žalobci, že správní orgány neprovedly dostatečné dokazování na to, aby mohly bez důvodných pochybností uzavřít (§ 3 správního řádu), že žalobce spáchal sankcionovaný skutek. Vzhledem k tomu, že mezi podezřelé patřilo více fyzických i právnických osob, bylo povinností správních orgánů vyšetřit, zda a případně jak jednotlivé osoby na skutku participovaly. Pokud se protiprávního jednání účastnilo více osob, bylo povinností správních orgánů se zaměřit i na formy jejich účastenství a podíl jejich odpovědnosti. Ohledně realizace výsledku svědků i hodnocení listinných důkazů se přitom soud již podrobně vyjádřil výše.
68. Námitka je důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil zčásti pro nepřezkoumatelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), zčásti pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a nakonec i pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k rozsahu a intenzitě vad řízení a potřebě provést rozsáhlé dokazování, zrušil soud i rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Za prvé, správní orgány budou respektovat soudem popsanou způsobilost, resp. nezpůsobilost jednotlivých podkladů, doplní dokazování tak, aby jejich následný závěr odpovídal § 3 správního řádu, a budou dbát na to, aby veškeré skutkové závěry měly oporu v podkladech spisu. Za druhé, správní orgány umožní žalobci uplatňovat jeho práva obviněného, zejména se přezkoumatelně vypořádají s jeho důkazními návrhy a umožní mu účastnit se dokazování. Za třetí, správní orgány se neopomenou vypořádat s žalobcovými námitkami a přezkoumatelně odůvodní své skutkové i právní závěry.
70. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 12 228 Kč.
71. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], soudního poplatku za důvodný návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč (položka 20 tamtéž) a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobci náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nákladů řízení za repliku, neboť do věci již nepřinesla nic nového, a tak se již nejednalo o důvodné vynaložení nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.